

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Veroniky Juříčkové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **K. M.**, zastoupený JUDr. Josefem Mejstříkem, advokátem, sídlem Palackého třída 222, Nymburk, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2019, č. j. MZP/2018/500/2192, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2020, č. j. 10 A 40/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Praha (dále jen „ČIŽP“), rozhodnutím ze dne 17. 10. 2018, č. j. ČIŽP/41/2018/12447, uznala žalobce vinným z přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), a uložila mu za něj podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu pokutu ve výši 100 000 Kč. Přestupku se žalobce dopustil tím, že ve dnech 14. 7. 2017 a 5. 9. 2017 neumožnil ČIŽP provést kontrolu na pozemcích parc. č. XA a st. parc. č. XB, XC, XD, XE a XF v kat. území X, čímž neposkytl náležitou součinnost ve vztahu k předmětu kontroly zaměřené na prošetření podnětu, který upozorňoval na soustředování velkého množství automobilů (případně autovraků) na těchto pozemcích. Popsaným jednáním žalobce porušil § 10 odst. 2 kontrolního řádu, dle kterého má kontrolovaná osoba povinnost vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytnout k tomu potřebnou součinnost.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí ČIŽP odvoláním, jež žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný předeslal, že ve věci rozhoduje podruhé, neboť předchozí rozhodnutí ČIŽP ze dne 11. 1. 2018 zrušil pro vady řízení spočívající v tom, že ČIŽP nepoučila žalobce o jeho právu požádat o nařízení ústního jednání dle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalovaný se ztotožnil s postupem ČIŽP při nařizování ústního jednání po zrušení původního rozhodnutí. Žalobce byl k účasti na ústním jednání vyzván dvakrát, ani jednou se nedostavil. Zároveň si předvolání vyzvedl vždy až poslední den úložní lhůty, přičemž obecnou omluvu, že není schopen v tak krátkém termínu zajistit všechny pracovní povinnosti, aby se mohl jednání účastnit, nelze akceptovat, jelikož se nejedná o závažný důvod či překážku (např. onemocnění či služební cestu). Takovou překážku by dle žalovaného navíc bylo nutno řádně specifikovat a doložit. Žalobce rovněž mohl ČIŽP informovat dříve než přímo v den jednání. Žalovaný dovedl, že pokud žalobce převzal předvolání k druhému ústnímu jednání dne 21. 9. 2018, přičemž jednání bylo nařízeno na den 26. 9. 2018, byl zachován pětidenní předstih ve smyslu § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle žalovaného se nepoužije § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu (pravidla pro počítání lhůt), neboť se nejedná o stanovení lhůty pro učinění úkonů, ale o předvolání k účasti na ústním jednání ve stanoveném termínu.

[3] Žalovaný zároveň uvedl, že ČIŽP byla podle § 76 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech a o změně některých dalších zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpadech“), oprávněna žalobce kontrolovat, neboť citované ustanovení upravuje oprávnění ČIŽP kontrolovat fyzické osoby oprávněné k podnikání. Žalobce měl sice v době kontroly přerušeno provozování živnosti podle § 31 odst. 11 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), to však nic nemění na tom, že byl nadále v postavení osoby oprávněné k podnikání. Kontrola na dotčených pozemcích nadto měla být prováděna z důvodu, že se na nich soustředilo značné množství automobilů, jež mohly představovat autovraky, s nimiž žalobce mohl v rámci výkonu svého živnostenského oprávnění nakládat.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že zákon o odpadech váže pravomoc ČIŽP na existenci podnikatelského oprávnění fyzické osoby, na které nemá přerušeno provozování živnosti žádný vliv. Zároveň by takový výklad podle městského soudu neměl v dané věci rozumné opodstatnění, a to s ohledem na zájmy chráněné zákonem o odpadech. Účelem kontroly totiž bylo zjistit právě to, zda žalobce živnost nadále fakticky provozuje a zda neoprávněně nenakládá s autovraky. Městský soud doplnil, že podmínky vstupu na konkrétní pozemek dle § 7 kontrolního řádu jsou splněny, jestliže daný pozemek kontrolovaná osoba vlastnila nebo užívala, což žalobce ve vztahu k pozemkům označeným výše splňoval.

[5] Dále městský soud s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že za náležitou omluvu z ústního jednání nelze považovat omluvu učiněnou v čase, kdy mělo nařízené jednání již probíhat a ve které žalobce uvedl pouze to, že nebyl schopen zajistit pracovní povinnosti. Žalobce tedy neuvedl žádný konkrétní (natož důležitý) důvod, který mu v účasti na jednání bránil, ani nepřiložil žádný důkaz k prokázání takové skutečnosti a neuvedl, co mu bránilo omluvit neúčast dříve, např. telefonicky nebo e-mailem. Žalobce tedy podle městského soudu neprokázal dostatečný důvod, pro který se nemohl ústního jednání zúčastnit. Městský soud přisvědčil žalobci v tom, že nebyla zachována pětidenní lhůta ve smyslu § 59 správního řádu, přičemž i na tuto lhůtu se vztahují ustanovení o počítání času (§ 40 správního řádu). Řízení před správními orgány tedy bylo zatíženo vadou, avšak podle městského soudu se nejednalo o vadu s vlivem na zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, jak konkrétně měla být dotčena či zkrácena jeho práva uvedeným postupem, z odvolání ani z žaloby není zřejmé, jakým způsobem by účast na ústním jednání změnila průběh a výsledek správního řízení. Podle městského soudu bylo zapotřebí v hodnocení

pokračování

zohlednit rovněž to, že žalobce v průběhu celého řízení neuvedl jedinou konkrétní okolnost, která mu v přípravě na jednání a účasti na něm bránila, popsaný procesní postup spíše vyvolává dojem o úmyslném prodlužování řízení z jeho strany. Dle městského soudu zkrácení lhůty o jeden den nemohlo žalobce krátiť na jeho právu vyjádřit se k věci.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že pokud podnikatel, jehož živnost byla přerušena, neoznámí předem písemně živnostenskému úřadu pokračování v provozování živnosti, nemůže podnikat, a tedy nemůže být podnikající fyzickou osobou. Stěžovatel doplnil, že žádné takové oznámení živnostenskému úřadu nepodal. Dále dle stěžovatele městský soud nedostatečně posoudil skutečnost, že kontrola měla být provedena na pozemcích, které sice jsou ve vlastnictví stěžovatele, avšak nikdy nesloužily k provozování živnostenské činnosti. Zároveň stěžovatel uvedl, že ČIŽP nereagovala na jeho dopisy a výzvy, že kontrola může být provedena kdykoli, a to za jeho plné účasti a součinnosti. Do data podání kasační stížnosti kontrolní orgány žádnou další kontrolu neprovedly, stěžovatele nekontaktovaly a ani policie přes údajné podezření z trestného činu nikdy na dotčených pozemcích nezasahovala. Situace se proto jeví tak, že se kontrolní činnost ČIŽP vyčerpala uložením pokuty. Stěžovatel uzavřel, že měl mít možnost účastnit se ústního jednání, odpovídat na případné otázky nebo vyvrátit pochybnosti správního orgánu o údajném provozování podnikání (včetně např. vlastnictví automobilů a vraků). Namítal, že na potřebu konání ústního jednání upozorňoval již v dopise ze dne 7. 8. 2018, jakož i v odvolání ze dne 14. 11. 2018, a proto se mu jako chybný jeví názor městského soudu, že vada řízení neměla vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti kromě stručné rekapitulace dosavadního průběhu řízení uvedl, že se ztotožňuje se závěry rozsudku městského soudu a navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelova argumentace vztahující se k jeho přesvědčení, že kontrolní činnost ČIŽP se vyčerpala uložením pokuty, je v řízení o kasační stížnosti nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel ji totiž neuplatnil v řízení před městským soudem, ač mu v tom nic nebránilo.

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve zbylém rozsahu posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Přípustné námitky stěžovatele lze podle Nejvyššího správního soudu shrnout do tří okruhů. Zaprvé stěžovatel brojí proti závěru, že v době, kdy měla být realizována kontrola, byl fyzickou osobou oprávněnou k podnikání ve smyslu zákona o odpadech. Zadruhé vytýká městskému soudu, že dostatečně nezohlednil, že kontrola měla být provedena na pozemcích, jež nikdy nesloužily k provozování živnosti. A zatřetí rozporuje názor městského soudu, že vada řízení spočívající v tom, že nebyla zachována pětidenní lhůta ve smyslu § 59 správního řádu, neměla v souzené věci vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí.

[11] Stěžovatel nečinil v řízení sporným, že ve dnech 14. 7. 2017 a 5. 9. 2017 neumožnil ČIŽP kontrolu na dotčených pozemcích, ani to, že na těchto pozemcích (i mimo ně) bylo soustředěno velké množství vozidel (včetně autovraků, jejich částí a použitých pneumatik). Namítal, že k tomu

nebyl povinen, neboť měl v té době provozování živnosti přerušeno a že dotčené pozemky nesouvisely s výkonem jeho podnikatelské činnosti.

[12] Ve vztahu k těmto kasačním námitkám Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uvádí, že v souzené věci byla kontrola ČÍŽP zaměřena na zjištění, zda na dotčených pozemcích nedochází ze strany stěžovatele k neoprávněnému nakládání s autovraky a s jinými odpady, tedy k porušování zákona o odpadech, a to v návaznosti na to, jakým konkrétním způsobem a v rámci jaké činnosti s nimi stěžovatel nakládá. S ohledem na soustředování velkého množství vozidel (s registračními značkami i bez nich), jakož i odstavených autovraků a jejich částí, bylo cílem a účelem kontroly ověřit, zda se (ne)jedná o pozůstatek výkonu předchozí stěžovatelovy podnikatelské činnosti, jejímž předmětem byl mj. také maloobchod motorovými vozidly a jejich příslušenstvím. Předmětem kontroly pak mělo být zjištění, zda a jaká konkrétní činnost na dotčených pozemcích s autovraky probíhá a do jaké míry tato činnost ohrožuje životní prostředí (jak je např. nakládáno s provozními kapalinami, zda jsou vozidla řádně zabezpečena proti jejich úniku do půdy, apod.).

[13] Ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech umožňuje ČÍŽP kontrolovat *fyzické osoby oprávněné k podnikání*. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením městského soudu, že je nutno citované ustanovení a v něm obsažený pojem *fyzická osoba oprávněná k podnikání* vykládat tak, že se za osobu oprávněnou k podnikání považuje osoba, která disponuje příslušným oprávněním k podnikání (bez ohledu na skutečnost, zda bylo toto oprávnění přerušeno postupem dle § 31 odst. 11 živnostenského zákona). Citované ustanovení zákona o odpadech tedy váže kontrolní pravomoc ČÍŽP na existenci podnikatelského oprávnění. Jiný výklad by s ohledem na zájmy chráněné zákonem o odpadech a v podmínkách této konkrétní věci (popsaných shora) postrádal rozumné opodstatnění a ve svých důsledcích by vedl k nemožnosti vykonat kontrolu ČÍŽP u osob v podobném postavení jako stěžovatel. Pokud tedy stěžovatel v podané žalobě brojil výlučně proti tomu, že s ohledem na pozastavený výkon živnostenského oprávnění nebyl povinen poskytnout ČÍŽP součinnost požadovanou k uskutečnění kontroly, je zřejmé, že se v tomto závěru mylí (jak bylo vysvětleno výše).

[14] Ani kasační námitce spočívající v tom, že dotčené pozemky ve vlastnictví stěžovatele, na nichž ČÍŽP hodlala provést kontrolu, neměly vztah k jeho podnikatelské činnosti, Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem nepřisvědčil. Rozsah oprávnění při výkonu kontroly vymezuje § 7 kontrolního řádu tak, že *kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly oprávněn vstupovat do staveb, dopravních prostředků, na pozemky a do dalších prostor s výjimkou obydlí, jež vlastní nebo užívá kontrolovaná osoba anebo jinak přímo souvisí s výkonem a předmětem kontroly, je-li to nezbytné k výkonu kontroly, přičemž vlastníci nebo uživatelé těchto prostor jsou povinni kontrolujícímu vstup umožnit*. Citovaný § 7 kontrolního řádu jako obecné ustanovení upravuje oprávnění kontrolujícího vstupovat na pozemky, přičemž ČÍŽP (jako kontrolující) tak může činit toliko v mezích své působnosti (viz předchozí odstavec). I v tomto případě by opačný výklad zastávaný stěžovatelem postrádal smysl, neboť případné využívání pozemků v souvislosti s podnikáním lze zpravidla zjistit právě až při samotném výkonu kontroly. V souzené věci přitom ze zjištěných okolností vyplynulo, že se dotčené pozemky nacházejí v průmyslovém areálu, jsou oploceny, opatřeny vraty se zámkem a dne 14. 7. 2017, kdy se na místo poprvé dostavila ČÍŽP, byla v místě přítomna též třetí osoba, z čehož bylo možno ve svém souhrnu usuzovat na případnou existenci provozovny a výkon podnikatelské činnosti spojené s nakládáním s odpady.

[15] V poslední řadě stěžovatel rozporuje závěr městského soudu, že vada řízení před správními orgány spočívající v tom, že jej ČÍŽP nepředvolala k ústnímu jednání s dostatečným předstihem, nemá vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí. Stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti nerozporuje dílčí závěr městského soudu, že jeho omluva ve vztahu k nařízenému druhému ústnímu jednání nebyla ve smyslu relevantní judikatury

pokračování

Nejvyššího správního soudu náležitá a že neprokázal dostatečný důvod, pro který se nemohl ústního jednání zúčastnit. Nynější soudní přezkum se tudíž týká výhradně toho, zda došlo k „opožděnému“ doručení předvolání k ústnímu jednání a zda tato skutečnost měla vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí (za situace, kdy stěžovatelu omluvu z neúčasti na ústním jednání nelze hodnotit jako náležitou a důvodnou).

[16] Nejvyšší správní soud pro přehlednost připomíná, že stěžovatel dne 14. 8. 2018 požádal ČIŽP o nařízení ústního jednání (ve věci přestupku spočívajícího v neposkytnutí součinnosti a neumožnění kontroly ČIŽP) tak, aby mohl uplatnit své právo na řádnou obhajobu. Správní orgán nařídil dle § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky ústní jednání nejprve na den 31. 8. 2018, přičemž stěžovatel převzal předvolání k jednání v poslední den úložní lhůty ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu, která připadla přímo na den konání jednání. Stěžovatel o této skutečnosti ČIŽP informoval, a proto ČIŽP nařídila nové ústní jednání na středu 26. 9. 2018. Předvolání k tomuto jednání stěžovatel převzal rovněž na konci úložní lhůty, a to v pátek 21. 9. 2018. Z jednání se omluvil e-mailem doručeným ČIŽP až v den konání jednání a dále dopisem ze dne 25. 9. 2018, který byl ČIŽP doručen dne 1. 10. 2018. V omluvě uvedl pouze tolik, že nebyl schopen v krátkém termínu zajistit všechny své pracovní povinnosti tak, aby se mohl jednání zúčastnit.

[17] Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán k ústnímu jednání předvolá účastníky řízení. Podle § 59 správního řádu platí, že *správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu k řízení je k provedení úkonu nezbytná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit* (pozn.: podtržení doplněno soudem).

[18] Nejvyšší správní soud uvádí, že obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání podle § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky, ledaže by odmítl se k projednání přestupku dostavit, anebo se na předvolání k jednání nedostavil bez náležité omluvy nebo dostatečného důvodu.

[19] Z citovaného § 59 správního řádu vyplývá, že předvolání k jednání je nutno předvolávané osobě doručit s dostatečným předstihem, zpravidla nejméně pětidenním. Není tedy vyloučeno, že vzhledem k povaze konkrétní věci bude jako dostatečná akceptována i lhůta kratší než pětidenní, při současném zachování smyslu a účelu, pro který byla tato lhůta stanovena. Tím je poskytnutí časového prostoru jednak k přípravě na jednání, jednak k organizaci osobních a pracovních povinností předvolávané osoby, aby nedošlo k jejich kolizi s termínem nařízeného ústního jednání.

[20] V nyní projednávané věci je zřejmé, že ČIŽP předvolala stěžovatele k nařízenému ústnímu jednání (v pořadí druhému) tak, že se jednání mělo konat přímo pátý den poté, co stěžovatel písemnost převzal. Správní orgán nepochybně mohl a měl této situaci předejít a zaslat stěžovateli předvolání s takovým předstihem, aby lhůta k předvolání byla dodržena i v případě, že si je stěžovatel převezme až v poslední den úložní lhůty. Při posuzování otázky, zda v takovém případě došlo k vadě řízení spočívající v tom, že nebyla dodržena lhůta k předvolání stěžovatele k ústnímu jednání, je rozhodné, zda je možno čas poskytnutý k přípravě na jednání považovat za přiměřený povaze věci a její skutkové a právní složitosti. V souzeném případě, kdy stěžovatel činil sporným toliko právní hodnocení skutkového stavu, nelze vytýkané procesní pochybení spočívající v nedodržení lhůty k předvolání (nejméně v pětidenním předstihu) jako nepřiměřené povaze dané věci hodnotit.

[21] Z obsahu správního spisu navíc vyplynulo, že stěžovatel požádal o nařízení ústního jednání již v rámci svého vyjádření ze dne 7. 8. 2018, přičemž poprvé byl předvolán k nařízenému ústnímu jednání na den 31. 8. 2018. Toto jednání bylo ke stěžovatelově žádosti (v níž poukazoval na nedodržení lhůty k předvolání) přeloženo a nařízeno v novém termínu. Ústní jednání konané dne 26. 9. 2018 tedy bylo v pořadí druhým nařízeným jednáním, stěžovatel o jeho konání v novém termínu sám požádal, což se ve svém souhrnu nepochybně promítlo do celkového času, který ve výsledku stěžovatel měl k přípravě na jednání.

[22] Při posouzení otázky, zda v souzeném případě byla lhůta k předvolání dostatečná z hlediska uspořádání stěžovatelových osobních a pracovních záležitostí, hraje klíčovou roli omluva, kterou stěžovatel v souzeném případě doručil správnímu orgánu e-mailem až přímo v den konání nařízeného jednání (26. 9. 2018). V ní správnímu orgánu sdělil, že „*z důvodu velmi krátké doby čtyř dnů nebyl schopen zajistit potřebný volný čas.*“ Citovanou omluvu městský soud v napadeném rozsudku nepokládal za náležitou a důvodnou, a to mj. s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 303/2015 - 26. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že „*aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny kumulativně tři podmínky: 1/ obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí; proto není náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve, 2/ v omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje; tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí, 3/ důvod omluvy musí být doložen; obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 - 71). Obviněného z přestupku tak nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale také povinnost důkazní. Jinak by správní orgán nemohl posoudit důležitost důvodu uvedeného v omluvě, ačkoliv v souladu se zákonem (...) tak činit musí.*“

[23] Jak již bylo uvedeno, stěžovatel shora vyslovené závěry městského soudu (podpořené citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu) v kasační stížnosti nijak nerozporuje. Nad rámec uvedeného proto Nejvyšší správní soud pouze ve stručnosti konstatuje, že městský soud nepochybil v závěru, že stěžovatel omluvu z jednání nesdělil ČÍŽP bezodkladně, ačkoli o tvrzených pracovních povinnostech musel vědět dříve než v den konání jednání, resp. konkrétně nepopsal ani nenaznačil, že by překážky znemožňující jeho účast na jednání vznikly náhle a nečekaně. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by stěžovateli cokoli bránilo poslat např. e-mailovou zprávu s omluvou nebo se omluvit telefonicky dříve než v den 26. 9. 2018, kdy se mělo jednání konat. Bezdůvodné oddalování okamžiku sdělení omluvy správnímu orgánu přitom lze považovat za obstrukční jednání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016 - 29).

[24] Je tedy možno uzavřít, že stěžovatel sice na jednu stranu požadoval konání ústního jednání v přestupkové věci, nicméně jeho další postup v řízení spíše nasvědčoval tomu, že se pokoušel konání ústního jednání co nejvíce oddálit. Za shora popsáných skutkových okolností tohoto konkrétního případu se proto Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že vada řízení spočívající v nedodržení lhůty k přípravě na jednání o jediný den neměla v souzené věci vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí, a tedy ani tuto kasační námitku Nejvyšší správní soud neposoudil jako důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u ě e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2022

Mgr. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu